

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασιλίδης

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΙ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΔΕΞΙΕΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ;

Η αριστερή «ανθρωποφαγία» θα κρίνει το εκλογικό αποτέλεσμα

Να υπερασπιστούμε το αριστερό ήθος, να απορρίψουμε την ανθρωποφαγία», δήλωσε ο πρώην γραμματέας του ΣΥΡΙΖΑ, Τάσος Κορωνάκης, που κάτι ξέρει ο άνθρωπος, αλλά και εγώ έχω εξακριβώσει από την πείρα μου στα παροικιακά. Πρόσφατο παράδειγμα, βέβαια, ο Παναγιώτης Λαφαζάνης, όχι επειδή διαφώνησε με τον Αλέξη Τσίπρα και πιθανόν να έχει δίκιο, αλλά για το γεγονός πως αντί να παλαίψει μέσα στο κόμμα, συνεργάζεται με αυτούς που έφτυνε μέχρι χθες για να μην επανεκλεγεί αριστερή κυβέρνηση. Όπως έγραψα την Τετάρτη, ο Λαφαζάνης δεν έχει καμία πιθανότητα να εκλεγεί στην κυβέρνηση, αλλά προτιμά να εκλεγεί μια συντηρητική κυβέρνηση, παρά να επανακλεγεί ο μέχρι χθες σύντροφός του και πρωθυπουργός, Αλέξης Τσίπρας. Ο οποίος, τελοσπάντων, με όλα του τα λάθη, θα μπορούσε να μετριάσει τις σκληρές συνέπειες του Μνημονίου με μέτρα αντιμετώπισης της ακραίας φτώχειας.

Αποψή μου ήταν και παραμένει πως η αντιπολίτευση είναι μεν ένας βασικός πυλώνας της Δημοκρατίας, όμως μόνο όταν είσαι στην εξουσία μπο-

ρείς να βοηθήσεις αποτελεσματικά τους ψηφοφόρους σου, είτε φτωχοί είναι, είτε κροίσοι. Πώς θα βοηθήσει ο Λαφαζάνης τους φτωχούς από την αντιπολίτευση δεν ξέρω και αμφιβάλλω αν γνωρίζει ο ίδιος, αλλά αν μπορεί τουλάχιστον να κερδίσει την τρίτη θέση στη Βουλή, κάτι θα είναι και αυτό για να εκτοπίσει τη Χρυσή Αυγή.

Ο Λαφαζάνης δεν πρωτοπορεί, φυσικά, στη συμμαχία με τη δεξιά για να πτηθεί ένα αριστερό κόμμα στις εκλογές και ας μην ξεχνάμε τη συνεργασία του ΚΚΕ με τη Ν.Δ. το 1989, για να αντιμετωπιστεί ο Αντρέας και να συρθεί στα δικαστήρια.

Ο αρθρογράφος Τάσος Παππάς έγραψε χαρακτηριστικά (σελ. 13) ότι «η Δεξιά και παράγοντες του συμπλήματός που αυτοαποκαλείται Κεντροαριστερά, Δημοκρατική Παράταξη, σοσιαλδημοκρατία (αναλόγως τι έχει στο κεφάλι του ο καθένας), το προηγούμενο διάστημα που ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν ενωμένος εκτόξευαν μύδρους κατά της Αριστερής Πλατφόρμας (συμμορία της δραχμής, νεοσταλινικοί), σήμερα αναγνωρίζουν στον Π. Λαφαζάνη και στα υπόλοιπα στελέχη του αρτιγέννητου κόμματος, σοβαρό-

τητα, ειλικρίνεια και συνέπεια γιατί δεν άλλαξαν θέση και δεν είπαν ψέματα. Γιατί το κάνουν αυτό; Όχι βεβαίως γιατί τους αγάπησαν ξαφνικά, αλλά γιατί πιστεύουν πως οτιδήποτε κόβει από τον ΣΥΡΙΖΑ του Τσίπρα, θα είναι καλό για τους ίδιους (μπας και εκλεγούν επιτέλους) και για τα γκρουπούσκουλα του σοσιαφιλελεύθερου χώρου (μπας και εκπροσωπηθούν στη Βουλή).».

Γεγονός είναι, πάντως, πως οι κομμουνιστές προτιμούν ν' αντιμετωπίζουν δεξιά κόμματα στην κυβέρνηση επειδή είναι πιο «εύκολη λεία», από αριστερά σοσιαλιστικά κόμματα. Τις εκλογές του 1961 στην Αυστραλία κέρδισε ο Μπομπ Μέντζις με τις 93 ψήφους προτίμησης του κομμουνιστή υποψήφιου Max Julius στον ακροδεξιό Λίμπεραλ, Τζιμ Κίλλεν που έσωσε τη Λίμπεραλ κυβέρνηση και της έδωσε 11 χρόνων ζωή επιπλέον μέχρι το 1972, όταν πτήθηκε από τον Γκοφ Ουίτλαμ. Αν οι ψήφοι προτίμησης του κομμουνιστή Max Julius πήγαιναν στο Εργατικό Κόμμα, ο Τζιμ Κίλλεν θα έχανε τη έδρα του με 56 ψήφους.

Από προσωπική πείρα μέσα στην παροικία με τους κομμουνιστές και Πα-

σόκους, μπορώ να διαβεβαιώσω πως όταν διαφωνήσουν οι αριστεροί μισούν περισσότερο τους συντρόφους τους από ό,τι τους ταξικούς αντιπάλους τους, επειδή τις περισσότερες φορές οι διαφορές τους δεν είναι ιδεολογικές, αλλά προσωπικές. Έχω δει Πασόκους και κομμουνιστές να συνεργάζονται με δεξιούς εναντίον συντρόφων τους, που «καρφώνουν» αδίσταχτα στα κόμματά τους εδώ και στην Ελλάδα.

Θα μου πείτε «δεν διαφωνούν οι Νεοδημοκράτες»; Ασφαλώς διαφωνούν και γνωρίζω τέτοιες περιπτώσεις στην Αυστραλία, όμως, σ' αυτό το κόμμα ισχύει το «τα εν οίκω μη εν δήμω» για να μη γίνονται ρεζίλι.

Στο μεταξύ, οι πρώτες δημοσκοπήσεις στην Ελλάδα δείχνουν ότι οι συμπατριώτες μας έχουν διάθεση να τιμωρήσουν το ΣΥΡΙΖΑ, αν και παραμένει το πρώτο κόμμα, έστω με μειωμένα ποσοστά. Όμως αυτές οι δημοσκοπήσεις δεν είναι από τις πιο αξιόπιστες και είναι νωρίς να βγάλουμε συμπεράσματα, αλλά περιμένω πολύ σκληρή αντιμετώπιση του Αλέξη Τσίπρα, από την άκρα αριστερά μέχρι την άκρα δεξιά και όποιον πάρει ο χάρος!

Αμποτ και Χόκεϊ

«Επίθεση φιλίας» μού έκαναν τις τελευταίες μέρες ο πρωθυπουργός, Τόνι Αμποτ και ο Θησαυροφύλακας, Τζο Χόκεϊ, ο πρώτος με τη συμβίωσή του έστω μια βδομάδα με τους Αυτόχθονες στη Βόρεια Αυστραλία και ο δεύτερος επειδή μάς υπενθύμισε ότι ακόμη περιμένουμε να έχουμε αυστραλό αρχηγό του κράτους μας σε μια προεδρική Δημοκρατία.

Ποτέ δεν αμφέβαλα ότι ο Τόνι Αμποτ είναι πιο έντιμος άνθρωπος από πολλούς αντιπάλους του και τί κρίμα που είναι αιχμάλωτος ενός παρωχημένου συντηρητισμού, που απειλεί το πολιτικό μέλλον του. Οι εικόνες που είδα από την επίσκεψή του στους καταυλισμούς των Αβοριγίνων δεν είχαν τίποτε το υποκριτικό, το πολιτικάντικο, αλλά μια ειλικρινή συμπάθεια του πρωθυπουργού για τους περιθωριοποιημένους πρώτους Αυστραλούς.

Όμως εκείνο που θα κρίνει τον κ. Αμποτ δεν είναι η συμπάθειά του για τους Αβορίγινες και η κατανόηση των μεγάλων προβλημάτων που αντιμετωπίζουν, αλλά τί μέτρα θα πάρει τελικά για να τους ανακουφίσει. Ο Τζο Χόκεϊ ασφαλώς ανέβηκε μια στάλα στην εκτίμησή μου, αλλά η προτίμησή του για την προεδρική Δημοκρατία δεν ακυρώνει τον βάνουσο νεοφιλελευθερισμό του και μάλλον απέτυχε η επίθεση φιλίας. Για να προωθήσει την μείωση του φόρου εισοδήματος των υψηλόμισθων, ο Τζο Χόκεϊ προβάλλει αστεία επιχειρήματα, που ασφαλώς θ' απορρίψουν οι Αυστραλοί πολίτες. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι υπάρχουν πολλοί φορολογούμενοι διατεθειμένοι να πληρώνουν 15% GST για το ψωμί και το γάλα των παιδιών τους -όπως προτείνει ο Χόκεϊ- για να μειωθεί ο φόρος εισοδήματος των πλουσίων.

Ο μόνος λογικός τρόπος να μειωθεί ο προσωπικός φόρος εισοδήματος είναι να αυξηθεί ο φόρος εταιρειών ανάλογα με τα κέρδη τους.

68 χρόνια πρόσφυγες

«Πνίγεται», λέει η Ευρώπη από τους πρόσφυγες, ενώ οι μόνοι που πνίγονται χιλιάδες είναι τα γυναικόπαιδα που προσπαθούν να γλιτώσουν από τα εγκλήματα της αποικιοκρατίας, ή τους βομβαρδισμούς και λεηλασίες των χωρών τους, από τους πολεμοκάπηλους της Δύσης. Να μη χάσουν το ραχάτι τους οι Ευρωπαίοι, αλλά ας ζουν 68 χρόνια κακουχίες οι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες.

Επιδημία τύφου έχει ξεσπάσει στον παλαιστινιακό προσφυγικό καταυλισμό του Γιάρμουκ, στη Συρία, σύμφωνα με τα Ηνωμένα Έθνη, προειδοποιώντας ότι μπορεί να υπάρξουν και άλλα κρούσματα της ασθένειας λόγω των άθλιων συνθηκών διαβίωσης. Χωρίς θεραπεία, οι ασθενείς μπορεί να παρουσιάσουν επιπλοκές και ένας στους πέντε πεθαίνει. Η κατάσταση είναι απελπιστική και εντός του καταυλισμού μπορεί να υπάρχουν πολλοί περισσότεροι άνθρωποι που υποφέρουν. Ο καταυλισμός, ο οποίος ιδρύθηκε το 1957(!) κοντά στη Δαμασκό για να φιλοξενήσει Παλαιστίνιους πρόσφυγες, έχει γίνει το σύμβολο της αντίστασης των ανθρώπων στις περιοχές που ελέγχονται από τους Σύρους αντάρτες, αφότου οι δυνάμεις του συριακού καθεστώτος τον πολιόρκησαν, το 2013.

Οι μάχες γύρω από και μέσα στον καταυλισμό άφησαν χωρίς στέγη, νερό, τρόφιμα και φάρμακα 18.000 ανθρώπους, μεταξύ των οποίων 3.500 παιδιά. Το 95% των Παλαιστίνιων κατοίκων του Γιάρμουκ βασίζεται στις υπηρεσίες του ΟΗΕ για να τραφεί.

«Οι γυναίκες πεθαίνουν στη γέννα λόγω έλλειψης φαρμάκων, τα παιδιά τρώνε χορτάρια γιατί δεν έχουν φαγητό και η βασική παροχή πόσιμου νερού δεν λειτουργεί από πέρσι τον Σεπτέμβριο», εξήγησε εκπρόσωπος του ΟΗΕ. Πριν ξεσπάσει ο πόλεμος στη Συρία, το 2011, στο Γιάρμουκ ζούσαν 160.000 Παλαιστίνιοι.

Εκείνο που έχει σημασία, πάντως, είναι πως η Ευρώπη... «πνίγεται»!

